

THE BEATLES! THE BEATLES!

Ik ben student. Aan de kweekschool in Heerlen.
Nederlands Limburg.

En daar loopt een Belgische pater rond.
Werenfried van Straaten.
Die onder de studenten reclame maakt.
Om je vakantietijd op te offeren.
Voor een goed doel.

Wij zijn eigenlijk nog wat jong.
Maar omdat wij met zijn vieren zijn.
Mogen wij naar Oostenrijk.
Naar een klein dorpje.
In de buurt van Wenen.
Om er te bouwen aan een kleuterschool.

Elke dag werken wij.
Maar in het weekend zijn we vrij.
En dan gaan we met de trein naar Wenen.

En in heel de stad. Hangen grote affiches.
Die een concert van The Beatles aankondigen.

Nu moet je weten.
Wij zijn met zijn vieren.
En wij hebben op dat moment.
Exact dezelfde kapsels.
Exact dezelfde lange haren.
Als The Beatles.

Wij huren wij een roeibootje die dag. Voor een vaartocht op de
Donau.

Wij zijn rustig aan het varen.

En opeens zie wij.
Dat het op één van de bruggen.
Zwart ziet van het volk.
Allemaal mensen die blijven staan.
Die naar ons wijzen.
Naar ons roepen:

'The Beatles! The Beatles!'

Eerst zwaaien we nog terug.
We spelen het spel mee.

Maar dan geraken we in paniek.
Heel dat verkeer zit in de knoop.
En dat volk. Dat groeit maar aan!

Dus roeien we naar de andere oever.
Laten de boot liggen.
En rennen weg.

Maar dus. Heel even waren wij The Beatles.
Dat was in de tijd van 'I wanna hold your hand'.